

Tehdy byl nejšťastnější den jeho života, on, mladý mág podivného jména, kterého láska donutila vzdát se jeho celibátu, jeho života v den, kdy se jeho sny staly realitou, v den, kdy jeho vyvolená, Ariana, přijala jeho růži, právě tak jako prsten s rubínem, který opatrně ukryl do středu oné růže, již složitě očaroval tak, aby kolem ní plály nespalující plameny. Druhý, svůj prsten, který byl zcela obyčejný, z tenkého proužku zlata, jen měl na sobě runami vyryté její jméno, od onoho dne nosil na své ruce.

Byl jedním z mála mágů v historii řádu, kterým byl sňatek povolen, dnes, když na to vzpomínal, ucítil radostné píchnutí u srdce. Vstal z postele a posadil se na stoličku u toaletní mísy v rohu místnosti a chladnou vodou si opláchl tvář. Poté se oblékl do svého roucha, roucha mága ohně, a vyšel ze svého pokoje. Opatrně zavřel dveře svého pokoje, který jako mistr vlastnil, a vyšel přes dvůr směrem k hlavní budově kláštera, která mimo jiné sloužila i jako refektář.

Když vešel dovnitř, byla už síň plná noviců a mistrů, pojídajících svůj ranní příděl, seděli u zrána nanošených stolů na dlouhých lavicích. Jídlo vydával jako vždy mistr Gorax a skupinka jemu přidělených noviců. Každý z mistrů si kolem sebe udržoval množství noviců, kteří mu pochlebovali a pomáhali s prací. Aby se totiž mohli pokusit složit zkoušku ohně a stát se mágy, museli mít souhlas od každého z mistrů, a pokud jim nešlo o zkoušku, chtěli mít zkrátka co nejjednodušší život, a službou mistrům se toho dalo snáze dosáhnout. Akrathon byl člověk spíše samotářský, mezi svými kolegy byl tak trochu podivín

A ač si kolem sebe žádnou skupinku noviců neudržoval, byl mezi nimi velice oblíbený. Rád si s nimi povídal o životě mimo klášter, o tom, co dělali před tím, než před bránu přinesli zlato a ovci, sem tam se s nimi napil, což jiná mágové nikdy nedělali. Díky této oblíbenosti dostal za úkol učit novice naprosté základy magie, tedy používání svítek, navyšování magické energie, a potom také vypomáhal Parlanovi s výukou magických kruhů začínajícím mágům. Rozuměl si snad jen s Neorasem, který měl na starosti lektvary, a tím nově příchozím z Kolonie- mladým mágem Miltenem. Pochopení pro něj pak měl snad už jenom starý mistr Parlan. Ostatní mistři na něj hleděli spíše spatra, zvláště pak trojice nejvyšší rady.

Akrathon si uvědomil, že přišel opět pozdě. Před snídaní měl totiž on spolu s ostatními mistry vést ranní modlitbu k Innosovi. Dalo by se říci, že své povinnosti, které měl, plnil svědomitě, jen způsobem, který byl ostatním mágům tak trochu proti srsti. Na jejich poměry byl jeho přístup příliš inovativní. Po jistou dobu měl za úkol provádět kázání, „nábor“ noviců a osvětu mimo zdi kláštera, zejména v Khorinisu.

Nutno podotknout, že jeho kázání byla velmi oblíbená. Svou řeč totiž doprovázel ukázkami kouzel. Nikdo z mágů by se o tom nedoslechl, nebýt prostého faktu, že o podobných věcech si lidé začali zaníceně šuškat, a také toho, že jeho spotřeba svítek opovážlivě vzrostla. Runy totiž mágové před prostým lidem neradi používali, vždyť to byl největší zdroj jejich moci. Když se o jeho „vystoupeních“ dozvěděla nejvyšší rada, dostal přísný zákaz opouštět zdi kláštera, namísto něj dostal jeho povinnosti na starost mág jménem Daron, úplatný alkoholik, a nebýt mistra Parlana, který se za něj přimluvil, nebyla by mu povolena ani svatba.

Jak teď stál u vstupu do hlavní budovy, nemohl si nevšimnout upřeného pohledu nejvyšší rady. Tři mágové seděli v honosných křeslech, oděni ve vznešená a bohatě zdobená roucha v čele sálu, přímo pod obrovskou sochou boha Innose, která byla obklopena magickou září, jež osvětlovala místnost namísto pochodní či svící. Ze všech tří mágů na něj nejméně přívětivě, ba až dokonce úsečně a vztekle hleděl velmistr Serpentes, zato Ulthar se na něj

podíval spíše shovívavě. Z výrazu Pyrokarova se nedalo vyčíst vůbec nic. Ani jeden z velmistřů nic nejedl. Novicové si o nich vyprávěli všemožné historky, pravdou vak bylo, že ti mágové, kteří dosáhli nejvyššího magického kruhu, se obešli velmi dlouho bez jídla.

Akrathon přesunul svou pozornost ke Goraxovu jídelnímu stolu, kde si vyzvedl svůj příděl. Stále na sobě cítil pohledy velmistřů. Když si přebíral táč s hliněným pohárem, naplněným ředěným vínem, malým talířkem s pláství medu, pečenou rybou a miskou s rýží, oslovil jej Gorax:

„Tak copak jsi dělal, že jsi zase zaspal bratře?“

„Já nezaspal. Věnoval jsem se celou noc studiu,“ odpověděl.

„Á, no jistě, jak jinak. Je zarážející, že tě nikdo z našich drahých bratrů v knihovně neviděl,“ řekl Gorax, z jeho tváře čísel výsměch.

„Pochopitelně mne tam nikdo neviděl, možná to bude tím, že jsem tam vůbec nebyl. Jako novic jsem si totiž ve skriptoriu opatřil opisy nejvýznamnějších klášterních knih. Jestli chceš, mohu ti ve svém pokoji ve volném čase některé z nich ukázat, ale teď mne již omluv, nerad nechávám jídlo stydnout,“ řekl s jemným nádechem sarkasmu, a odebral se ke stolu, kde mu jako každé ráno držel volné místo Milten.

To, co řekl Goraxovi, nebyla tak úplně pravda. Opisy knih skutečně měl, ale za tu dobu už je celé znal z paměti, měl totiž výbornou paměť. Studoval knihy v střežené, podzemní části knihovny, kam měli povolený vstup jen velmistři, on však znal plány kláštera lépe, než kdokoli jiný, a už během studií objevil systém tajných chodeb, z nichž jedna vedla přímo z jeho pokoje do tajné části knihovny. Navštívil ji krátce po čtvrtém velmistrovi, tajemném mágovi, nositeli posvátného Innosova oka a Beliarova drápu, který zabil v těžařské kolonii draky a který byl podle všeho Innosovým vyvoleným. Po přečtení oněch knih se mu podařilo za použití zvláštního kouzla, které sám vyvinul a tajil před ostatními, odposlouchávat rozhovory vyvoleného s nejvyšší radou, věděl tak vše o jeho plánu získat paladinskou loď a odcestovat s ní na Irdorath.

V duchu si usmyslel, že musí udělat vše pro to, aby on a jeho nastávající mohli odcestovat spolu s posádkou paladinské lodi a doufal, že by je mohli vysadit někde na pobřeží Myrtany. Byl realista a moc dobře si uměl spočítat, jak to vypadá s Khorinisem. Pro svou rodinu chtěl to nejlepší, a to mu ostrov zašlé slávy s chátrajícím vyprázdněným přístavem jednoduše dát nemohl.

Miltem mu s úsměvem pokynul, a když se vedle něho posadil, dobrosrdečně mu pogrataloval k blížící se svatbě. Akrathon nerad mluvil při jídle, a tak Milten klidně vyčkal, až dojí, a poté se rozpovídal.

„Musím ti vzkázat zajímavou novinu, během noci totiž dorazil čtvrtý velmistr a mluvil s nejvyšší radou, prý potřebujeme zástupce řádu ve městě, aby mu prý někdo pomohl zajistit paladinskou loď, ten někdo prý máš být ty, oznámili nám to dnes při modlitbě, pak vyvolený odcestoval. No není to skvělé? Zúčastníš se jednání s vládci města, a když se vše zdaří, odcestuješ s lodní posádkou, no není to báječné?“

Akrathon se udiveně zadíval do Miltenovy dobrosrdečné tváře. Ten mág byl mladší než on, a přesto bylo v jeho očích cosi, co dávalo znát, že v drsném prostředí Kolonie zažil mnohé. V jeho tváři a hlase však nebyl ani stín závisti, ostatně Milten byl pro vyvoleného dobrým přítelem, takže měl případné místo v jeho posádce celkem jisté.

„Ano, je to fantastické,“ odpověděl Akrathon popravdě a usmál se.

Po snídani, hned poté, co se sál vyprázdnil, si ho nejvyšší mágové předvolali s tím, že mu musí cosi důležitého sdělit. Dozvěděl se od nich to, co už před tím slyšel od Miltena. Když opouštěl klášter, zastavil ho jeden z noviců s tím, zda by mu nedal nějaký úkol, že prý chce složit zkoušku ohně. Akrathon ho se smíchem chytil za ramena, a pravil:

„Namaluj mi portrét orkské ženy v předvečer svatební noci!“ a zirájícího mladíka opustil.

Hodiny městské radnice odbily třetí hodinu odpolední, čas, kdy se tradičně konaly svatby. Pod velikým Adanovým oltářem stál představitel Adanovy moci, staříčkový mág Vatrás, jako představitel moci světské, stál po jeho levici městský soudce, po pravici za Innosovu církev stál velmistr Pyrokar, velmistr se na svatbu dostavil proto, že se jednalo o ženicha, který byl zároveň členem řádu.

Ariana vypadala dokonale, překrásné bílé šaty s dlouhou večkou, kterou nesly její mladší sestry, jí záviděly snad všechny ženy z města, a ona to moc dobře věděla. Na všechny strany vrhala zářivé úsměvy, pro které si ji Akrathon zamiloval. Když se usmívala, měla ve tvářích roztomilé dolíčky. Husté vlasy barvy zářící mědi měla rozpuštěné a spadaly jí na ramena, neměla žádný závoj, což bylo v rozporu s městskou módou. Akrathon ji s rozpustilým úsměvem zavěšenou v jeho rámě dovedl k oltáři, kde si za bouřlivého jásotu noviců, kteří díky této události dostali povolení opustit klášter, a měšťanů pak stvrdili své manželství polibkem. Akrathon si dal na všem, co dělal nesmírně záleže, koneckonců, Ariana byla dcerou vlivného městského obchodníka.

Prsten na Ariannině ruce jako by se rozzářil. Po dlouhém polibku, kdy ji stále držel v náručí, kdosi v davu cosi zakřičel. Ozvalo se cvaknutí kuše a svištění šipky, ta se s tupým nárazem zabodla do jejích zad. Arianna těžce vydechla, a poté se jí podlomily nohy. Akrathon ji lehce spustil na zem, jako by se bál, že se nárazem rozletí na malé kousky.

„Vatrasi! Pomož jí!“ zařval do davového šilenství. V nastoleném zmatku jako by si ho nikdo nevšímal, ze změti utíkajících lidí se však téměř okamžitě vynořila Vatrásova snědá postava. Sklonil se nad nehybným tělem, důkladně je prohmatal a opatrně vytáhl šipku, a poté začal se zavřenýma očima nad ránou přejíždět dlaní, lehce vzdálenou od těla a přitom cosi mumlal. Po chvíli vyčerpaně pozvedl hlavu, na niž se třpytily kapičky potu a zdrcené zakroutil hlavou.

„Ta šipka byla napuštěna nějakým jedem. Je mi líto, na to ani mé síly nestačí...“

Akrathon se napřímil a vztekle zařval. Tu náhle v davu spatřil muž v brnění městské stráže, jak svírá kuši a s nechutným úšklebkem mu mává. Akrathon se za ním rozeběhl. U městské brány bylo prázdné, strážníci se nejspíš rozeběhli do města, aby zjistili co se děje, nezkušený hlupáci! Akrathon se hnál za vrahem své milované, v běhu polykal slzy vzteku. Před branou mu však kdosi zastoupil cestu. Byl to Milten.

„Stůj, příteli, nenech vztek a žal aby zakalil tvou mysl, za chvíli přijdou strážníci, toho muže chytí, a předají ho spravedlnosti.“

„Miltene, jestli jsi kdy byl můj přítel, tak mi teď ustoupíš.“

„Ne, to ti nemohu dovolit.“

„Dobrá tedy, jak myslíš,“ řekl Akrathon a udeřil jej pěstí do spánku. Dětství strávil ve špinavých ulicích přístavu, pouliční boje byly tehdy součástí jeho života. Milten se skácel k zemi.

Akrathon proběhl branou za vzdalující se siluetou, mířící do lesa. Jakmile ho měl nadosah, vytvořil za pomoci run, které měl zavěšené u pasu svého roucha větrný vír, kterým srazil

vraha v převleku k zemi. Doběhl k němu, pak mu z ruky vykopl kuši, klekl mu na břicho, a vytáhl z pochvy svou vlastní dýku, kterou nosil vždy při sobě.

„Viš, správně bych tě měl předat spravedlnosti, nebo tě zabít, ale já znám daleko horší způsob, jak ti ublížit, to mi věř. Vzal jsi mi mou budoucnost, já ti teď tu tvoji změním.“

„Ne, prosím, nemohl jsem jinak, nařídil mi to Dexter!“

„Drž hubu!“ rozkřikl se Akrathon a udeřil jej hlavicí dýky do spánku.

„Nemohl jsem jinak, nařídil mi to vztek,“ řekl se zlověstným úsměvem. Jeho bezvládné tělo si přehodil přes rameno, a vykročil do hlubin lesa.

Den poté vyslýchali příslušníci domobrany farmáře, ti jim řekli, že prý spatřili kohosi v zakrváceném rouše mága, jak nese čísi tělo směrem k nekromancerově věži, jeden z nich dokonce přísahal, že viděl, jak se ve věži, která byla nedávno opuštěná, rozhořely pochodně. O dva dny později zmizelo z rodinné hrobky Ariannino tělo.

Akrathon stál u skleněné rakve napuštěné jakousi podivnou látkou, v níž plavala Arianna.

„Ta věž je moc pěkná, moje milá, jistě by se ti líbila, a taky bude, až tě oživím.“

„Hej, poskoku!“ zařval.

Ze stínu se vynořila páchnoucí zombie ve zbroji domobrany. Akrathon jí do mrtvolně bílé ruky podal pergamen.

„Pár ingrediencí, které potřebuji. A mrskni sebou!“

Pokračování již brzy...